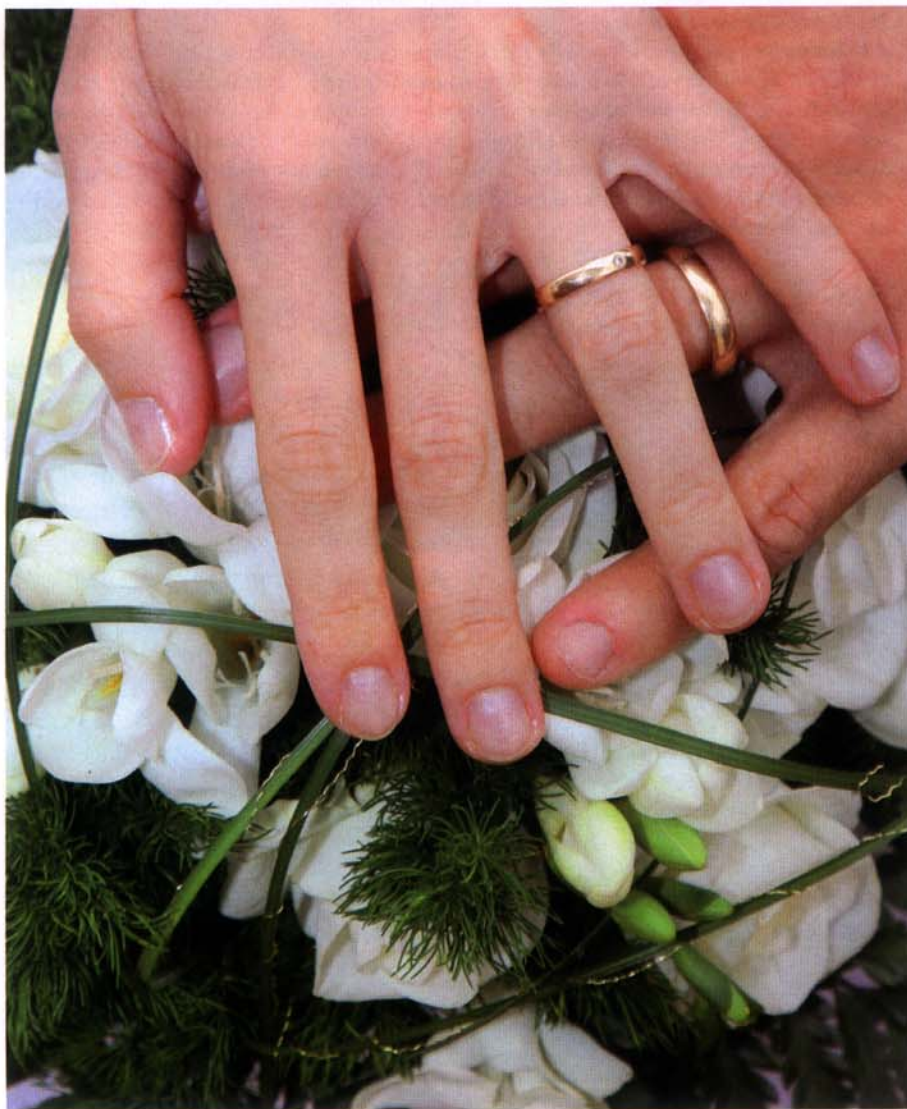

Nem „elavult intézmény”

Öt megkérdezettből három nem lát különbséget a házasság és az élettársi kapcsolat között, ezen belül pedig a házasok fele úgy gondolja, hogy az együttélés e kétféle módja között semiféle különbség nincsen – derült ki a GfK Hungária Piackutató Intézet felmérésének idén áprilisban publikált adataiból. Ugyanakkor azzal a megfogalmazással, miszerint a házasság „elavult intézmény”, nem értett egyet az ezer megkérdezett felnőtt hetvenhárom százaléka (vallásos körben ez 84 százalék), s a 20-29 éves fiatalok, az egyedülállók, továbbá az elváltak kétharmada sem értett egyet az állítással.

A statisztika szerint az elmúlt években növekedett az élettársi kapcsolatban élő párok száma, bár a pontosabb adatok év végén látnak majd napvilágot. „Ugyanakkor a házasság nem veszített jelentőségéből” – mondja *Pongrácz Tiborné*, a KSH Népeségtudományi Kutatóintézetének demográfusa, s hozzáteszi, hogy egy körülbelül 14 ezer főre vonatkozó 2004-es felmérés azt is kimutatta, hogy az élettársi kapcsolatban élők többsége a házasságot tartja jobbnak: azaz a vizsgálatok szerint hetvenöt százalékkal ezt az életformát javasolná a fiataloknak.

Napirenden a Polgári Törvénykönyvnek (Ptk.) az élettársi kapcsolatokra vonatkozó tervezett változtatása, amely ellen a múlt hónapban ismét felemelte a szavát a Nagycsaládosok Országos Egyesülete (NOE), mondván, hogy a házastársi és az élettársi kapcsolat nem azonos szintű, a kettő nem mosható össze. A NOE az Alkotmányra is hivatkozik (15. paragrafus), amely szerint „a Magyar Köztársaság védi a házasság és a család intézményét”.

A törvényi szabályozás folyamata és a statisztikai adatok hátterében pedig (ne feledjük!) ott vannak az emberi kapcsolatok. A következőkben egy fiatal párat segítő szeretettel és egy szintén párkapcsolatban élőkkel foglalkozó házaspárral beszélgetünk többek közt arról a különös tényről is, hogy a magyar emberek nagy többsége nem tartja elavult dolognak a házasságot, holott lépten-nyomon hallunk, olvasunk ennek az intézménynek a „válságáról”.

Mészáros József Domonkos domonkos rendi szerzetes 2001-ben ismerte meg a MÉCS Családközösség szellemiségét, és csatlakozott a *Gabriel Calvo* atya által alapított közösséghez, amelynek programjai révén számos fiatal pár kapcsolatában pozitív fordulat következett be.

Mészáros József Domonkos maga is tart már foglalkozásokat, lelkigyakorlatokat házaspárok és MÉCS Napok iránt érdeklődő fiatalok számára. „Az a tapasztalatom, hogy minden pár egyedi és reprodukálhatatlan forgatókönyv, amit a Szentlélek ír” – mondja a domonkos szerzetes. – Sok olyan fiatal pár is eljön közénk, akik hosszabb-rövidebb ideje élettársi kapcsolatban élnek. Megfigyeltem, hogy nagy részük szilárd,

Hernáczki Henrik és Orsi

tartós együttélésre vágyakozik, de van valami, ami visszatartja őket a házasodástól. Ez lehet egy rossz tapasztalat egy előző kapcsolatból, ami valami súlyos ok miatt (például alkohol-, drogfogyasztás) megszakadt, de okozhat nehezen gyógyuló sebeket a szülők rossz példája is, ami miatt félnék attól, hogy belevágjanak egy elkötelezett kapcsolatba, házasságba. A szívük mélyén ettől függetlenül még ott a vágy...

A MÉCS Napokon megvan a lehetősége a pároknak arra, hogy a gyógyulás útjára lépjenek, s ennek a legfontosabb eleme a megbocsátás. Megbocsátás azoknak a személyeknek, akiknek a rossz példája megterhelte, megsebezte a szívüket, de lehet, hogy meg kell bocsátaniuk önmaguknak is, például egy korábbi, rosszul megélt kapcsolat miatt, amiből hiányzott az elkötelezettség. Ezekre a MÉCS Napokon éppen az a legcsodálatosabb, hogy a résztvevők számára kiderül: a házasság mint szentség nem papír kérdése, nem egy külsőség vagy egy ünnepi alkalom csupán, ami a lakodalommal elmúlik. Az egymáshoz való tartozás minősége a fontos. Konkrétan az, hogy a Jóistennel mint a szeretet teljességével való találkozás olyan élményt jelent, ami újjászüli a párkapcsolatokat.

Vannak, akik azért nem kötnek házasságot, mert úgy érzik, ha szabad emberként együtt élnek valakivel, az nem kötelezi őket semmire. Tehát azért választják az élettársi kapcsolatot, mert úgy érzik, hogy így megmarad a szabadságuk.

Divatos megközelítés manapság az egymástól való függetlenség és az önmegvalósítás hangsúlyozása – mondja a szerzetes –, de ha például egy gyermek szemszögéből nézzük a házasságot, akkor merőben másfajta szabadsággal szembesülhetünk. Azt látjuk, hogy egy gyermek számára az enniváló vagy ruha magától értetődő dolgok – ahogy egy puszti is.

Valahol mindenki vágyik a magától értetődő dolgokra, arra, hogy elfogadják és szeretetre méltónak tartásuk, függetlenül attól, hogy megérdemli ezt, vagy sem, és minden ember szeretné biztonságban tudni a jövőjét. De ennek útjait, módjait soha nem fogja megtalálni az, aki elsősorban a függetlenségét és a másiktól való elkülönülését kívánja megvalósítani az életében.

A MÉCS programjain a párok felismerik, hogy az egymásnak odaajándékozott életben egy újfajta szabadság lép elő, a szeretetnek az a szabadsága, amit addig nem ismertek – összegzi az atya.

A lelkipásztorok egyre több élettársi kapcsolatban élő emberrel találkoznak. „Ez a helyzet a pasztoráció új formáját igényli. Valahogy úgy kell közeledniük az

Mészáros Lószef Domonkos domonkos rendi szerzetes

emberekhez, ahogy azt Jézus is tette, a konkrét embert, a konkrét párt nézve.

Hiszen ahány kapcsolat, annyiféle öröm, probléma, a gyógyulás más-más módja szükséges – folytatja Mészáros József Domonkos. – Nem a bűnök megítélése az elsődleges, hanem a válaszadás a „szívek keresésére”. Az élettársi kapcsolatban élők sok esetben öntudatlanul is elítélik magukat, és úgy gondolják, hogy nem férnek bele az egyházi keretekbe, és ezért nem is keresnek kapcsolatot az Egyházzal. Talán megtennék, ha mi, lelkipásztorok is törekednénk mélyebbre látni, felfedezni minden emberben a szeretet szomjúságát.

Az atya beszámolt arról az örömdetes tényről is, hogy a MÉCS programjai nyomán több, a gyermekáldásra sok éve váró párnak teljesült az öröme. A hét kicsi annak a jele, hogy egy gyermek születése nem pusztán biológiai kérdés – mondja a szerzetes.

A MÉCS közösségi alkalmain a lelkipásztor mellett a foglalkozásokat vezető házaspárok is jelen vannak, tanúságtételükkel, kapcsolatuk feltárása által mintegy bevonják a párokat a szeretet mélyebb köreibé. Erről beszélt lapunknak *Hernáczki Henrik* és *Orsi* is, akik, igaz, már házasként ismerték meg a MÉCS-et, de más párok tanúságtétele, segítsége által számos belső problémájukat meg tudták oldani, és kapcsolatuk megújult. Beilleszkedtek a közösségbe, sőt már házigazdái is lehetek MÉCS Napoknak.

„A lelkipálykorlatokon szembesültünk azzal, hogy másoknak is vannak a miénkhez hasonló kapcsolati problémáink, és azok orvosolhatók vagy megelőzhetők, és így elejét vehetjük akár súlyos konfliktusoknak is. Isten segítségével pedig hitünk és kapcsolatunk is fejlődik. Például mélyebben megértjük, mit jelent, hogy egymásnak szolgáltatók ki a házasság szentségét, amit Isten megáld. Nyitottabbá válunk arra, hogy megéljük Isten áldását” – mondja Henrik. Nagyon fontos az őszinteség – veszi át a szót Orsi –, ami elsősorban a találkozó témavezetőinek őszinteségét jelenti. Sokszor tapasztaltuk, hogy a kapcsolatról való őszinte beszéd falakat bont le a résztvevőkben; elindít egy folyamatot, amelynek során olyan sebekkel, gondokkal szembesülhetnek a párok, amelyeket talán sohasem fogalmaztak meg maguk számára. A MÉCS Napok jó alkalom arra, hogy a pár a világtól elvonulva végre beszélgethessen egymással, a kapcsolatukról, hogy őszintén megnyíljanak önmaguk és egymás felé. Az élettársi kapcsolatban élők esetében is fontos, hogy a bennük lévő félelmeket, szorongásokat meg tudják osztani egymással: elképzelhető, hogy csalódtak a házasságban, fájó sebeket hoztak az életből, a családból, valami miatt nem mernek lépni, dönteni, elköteleződni. Ketten együtt megbeszélve a dolgokat, túllépve a félelmeken, feloldódhatnak olyan problémáik is, amelyeket addig ki sem mondtak.

Körösy László

Fotók: Körösy László és Lambert Attila